

תת"ע 1928/02/21 - מדינת ישראל נגד חיים אלמקייס

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1928-02-21 מדינת ישראל נ' אלמקייס
תיק חיצוני: 14122870323

כבוד השופט אור לרנר	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
חיים אלמקייס	נגד
	נאשמים

החלטה

בפני בקשת הנאשם לפסיקת פסיקת פיצוי כספי עקב אובדן יום עבודה והוצאות.

העובדות הצריכות לעניין:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש או אחיזה בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית; זאת לאחר שהגיש בקשה להישפט בגין דו"ח שנרשם לו בגין העבירה האמורה.

בתאריך 21.4.21 התקיים דיון הקראה ראשון בתיק. במועד הדיון הודיעו הצדדים כי הגיעו לכדי הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעבירה של אי אחיזה הגה בשתי ידיים ויוטל עליו קנס בסך של 500 ₪. בהתאם, הודה והורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן ודינו נגזר כאמור בהסדר.

תמצית טענות הנאשם

לטענת הנאשם, הסדר הטיעון שנעשה עמו וביטול ההאשמות החמורות מוכיח כי נסתרו טענות השוטר ואם מלכתחילה לא היו מאשימים אותו בעבירה החמורה, הוא לא היה מגיע לבית המשפט והיה מסכים לקנס המופחת. לאור האמור מבקש הנאשם פיצוי על אובדן יום העבודה ותשלום החניה, בסך כולל של 1,120 ₪.

תמצית טענות המאשימה

המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי ברשות התביעה קיים סרטון בו מודה הנאשם בביצוע העבירה; וההסדר עמו נעשה מתוך התחשבות בעברו המקל. נוכח האמור מבקשת המאשימה לדחות הבקשה תוך חיוב הנאשם בהוצאות.

דין והכרעה:

דין הבקשה להידחות.

הוצאות ופיצוי כספי לנאשם בהליך הפלילי נדונות בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").

סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע כי:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ה-1982 בסכום שיראה לבית המשפט"

תנאי מוקדם לבחינת הטלת הוצאות על המאשימה, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, הוא שהנאשם זוכה בדין או שכתב האישום נגדו בוטל:

"שני תנאים חייבים להתקיים, ואם נתקיימו השניים רשאי בית-משפט לחייב את המדינה לשלם פיצויים לפלוני שהיה נאשם במשפט פלילי ולשפותו בגין הוצאות שעמד בהן במשפטו. ואלה הם התנאים: אחד, כי פלוני עמד לדין פלילי ויצא זכאי בדינו. ראו והשוו ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל (פרשת יוסף וסרסור [1]), בעמ' 519. אותו דין יחול במקרה שבו בוטל אישום כהוראת סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (חסד"פ), קרא: במקום שבו ביטל בית-משפט כתב-אישום בהסכמת התובע והנאשם אף לאחר תשובת הנאשם לכתב-האישום". (ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73 (2002) (להלן: "פרשת דבש").

מאחר והנאשם לא זוכה בדין ולא עובר את המשוכה הראשונה בעניין זה, כבר עתה ברור כי דין בקשתו לדחייה.

יתרה מכך, מדיניות שיפוטית ראויה מצדיקה דחיית בקשות מעין אלו גם לגופו של עניין. הטלת הוצאות על המאשימה מקום בו הגיעה להסדר טיעון מקל, ביחס לעבירה המקורית, עלולה להשפיע על התנהגותה העתידית של התביעה להקשיח עמדתה שלא לצורך, להמתין להכרעת בתי המשפט במקרים דומים ולא לערוך הסדרי טיעון, כדי להימנע מהטלת הוצאות. יפים, בשינויים המחויבים, לעניין דבריו של כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 4121/99 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל (2.3.2011):

"החשש כי חיוב המדינה בהוצאות הגנתו של נאשם ובפיצוי יביא לרפיון ידיהם של הגורמים המופקדים על אכיפת החוק, הוא חשש שאינו מבוטל ושיש להביא בכלל חשבון במשקלו הראוי. יתר על כן, בתוך אתר איזון זה עלינו להביא בכלל חשבון את השפעת הכרעתנו על

התנהגותה העתידית של התביעה, במקרים מעין אלו, והחשש שהתביעה לא תיסוג בה מכתבי אישום, במקרים הראויים לכך, ותמתין להכרעת בית המשפט".

הדברים האמורים, שנכתבו באשר להחלטת התביעה לחזור בה מכתב האישום, נכונים מכוח קל וחומר לגבי הסדרי טיעון (מקלים ובכלל).

זאת ועוד, איני רואה להידרש לטענות הצדדים באשר לדיות הראיות המקוריות. הראיות לא הוצגו בפניי במהלך ההליך והצורך להידרש להם כעת (אם לטענות הנאשם ואם לטענות המאשימה וצפייה בסרטון הנטען), חוטא למטרתו של ההליך זה. ר' לעניין זה דברי כב' הש' חשין בפרשת דבש הנ"ל:

"הליך פסיקתם של שיפוי ופיצוי אינו אלא ספיח למשפט הפלילי, הליך טפל להליך הפלילי העיקרי. שומה עלינו אפוא להיזהר שלא נהפוך זנב לראש, שלא ניגרר להליך ארוך ומורכב שנושא הוא הפיצוי והשיפוי. חייבים אנו להזהיר עצמנו מפני הליך-של-מדרון, מדרון העשוי להפוך מדרון חלקלק. נהיה ערים וקשובים לכך שהליך השיפוי והפיצוי אסור לו שיהפוך לחזרה על משפט פלילי בהיפוך: שזו הפעם הנאשם שזוכה יהיה מאשים והמדינה תהא נאשמת. עוד נזכור, כי לרשות נאשם שזוכה בדינו עומדת, במקרה המתאים, עילה בנזיקין ... ומכאן טעם נוסף לנהוג בהליך שיפוי ופיצוי כהוראת סעיף 80 לחוק העונשין אך כהליך נספח וטפל להליך העונשין".

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"א, 27 מאי 2021, בהעדר הצדדים.